

[Stein.]

vore Betæneligheder ind; der burde efter vor Formening fra Udvalgets Side og navnlig fra den højtærede Ministers Side være gjort en Indsats for som en Forudsætning for Statens Medvirkning at faa Lønningerne saa nogenlunde bragt i Overensstemmelse med Lønningerne i konkurrerende Virksomheder, saa der blev Mulighed for at skabe Rentabilitet.

Den Deling af Virksomheden, der er Tale om, gaar jo ud paa at videreføre Værftet paa Refshaleøen, Maskinværkstederne paa Christianshavn og Anlægene paa Teglholmen, medens det foreslaas at standse Virksomheden paa Søndre Værft og Strandgadværftet. Praktisk talt vil det sige, at Virksomheden føres tilbage til, hvad den var før Krigen, dog saaledes at Rammerne — det fremhæves udtrykkeligt i Betænkningen — senere kan tillade en væsentlig større Beskæftigelse end i Øjeblikket. Hvorvidt man ved denne Delingslinie har truffet det rette, er naturligvis meget vanskeligt at afgøre, men jeg kan ikke lade være at gøre opmærksom paa, at man i tidligere Tid, helt op til 1927, havde et andet mindre Skibsværft ved Siden af Burmeister & Wain, et Værft, som gennem Aarene havde haft en ikke ringe Betydning, fordi Rederierne, naar de henvendte sig i København, ikke var prisgivet et enkelt Værft, men havde to konkurrerende Værfter at vælge imellem. Det er en Kendsgerning, som ogsaa er fremhævet i en Henvendelse til Folketingsudvalget, at dette mindre Værft, Københavns Flydedok og Skibsværft, gennem mange Aar har tilført København meget betydelige Reparationsarbejder, og det var utvivlsomt en Fejl, at Burmeister & Wain i 1927 indlemmede dette Værft i sin Virksomhed, en Fejl i dobbelt Forstand, baade fordi Konkurrencen derigennem forsvandt, og fordi en Del af de siden da foretagne store Udvidelser maa dateres tilbage til den Sammenlutning, der den Gang fandt Sted.

Det er maaske forstaaeligt, at man under de nuværende meget vanskelige Forhold, hvor Skibsfarten arbejder under elendige Konjunkturer, og hvor Værftsarbejdet derfor er skrumpet stærkt ind, er indstillet paa at koncentrere Arbejdet paa et enkelt Værft. Men ogsaa her gælder det, at man maa se ud i Fremtiden, og det er min Tro, at kunde man genoprette Strandgadværftet, vilde det i det lange Løb være i Stand til i Fremtiden paa samme Maade som i Fortiden at bringe adskilligt Arbejde til Havnen. Det er min Opfattelse, at en saadan konkurrerende Virksomhed ikke vilde

hemme, men snarere støtte Burmeister & Wain i dets Arbejde, og det er derfor mit Haab og min Forventning, at Afviklingsafdelingen vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold, saaledes at man, hvis der byder sig en Lejlighed, vil være i Stand til at se tilstrækkelig overlegent paa dette Forhold og medvirke til, at Strandgadværftet igen kan træde i Virksomhed som selvstændigt Værft.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale, at man stemmer for det foreliggende Lovforslag, idet jeg dog endnu en Gang ønsker at understrege, at dette ikke er Udtryk for, at vi i det hele og store finder den foreslaede Ordning tilfredsstillende, men alene skyldes, at vi her i Rigsdagen, saaledes som Forholdene har udviklet sig, i Virkeligheden ikke har noget Valg.

Jeppesen-Drusebjerg: Den højtærede Minister roste det store og fortjenstfulde Arbejde, der er udført i Undersøgellesudvalget, og jeg skal gerne underskrive denne Ros med Hensyn til Udvalgsarbejdet og tillige med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, der jo ogsaa er en Frugt af det samme Udvalgs Arbejde.

Om dette Lovforslag gælder det jo, at det er bygget over samme Princip som i sin Tid Ordningen med Hensyn til Den sjællandske Bondestands Sparekasse; man opretter to Afdelinger, en Afdeling, der fører Selskabet — i dette Tilfælde Aktieselskabet Burmeister & Wain — videre, og en Likvidationsafdeling, som gennem en langsom Afvikling udbringes til den størst mulige Værdi.

Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa Enkeltheder vedrørende Lovforslaget, men jeg vil dog have Lov til at bemærke, at det er ikke lutter Ros og Anerkendelse overfor Burmeister & Wain's Ledelse, der taler ud af Undersøgellesudvalgets Betænkning. Det gælder her, at Aarsagerne til dette store Krak indenfor et af vore største Industriselskaber har været de samme som med Hensyn til andre Selskaber, der krakkede, nemlig for stor Optimisme, Mangel paa Plan og paa Samarbejde mellem Virksomhedens enkelte Grene og endelig Mangel paa Sagkundskab hos Bestyrelsen. Som Regel er det disse Forhold, der bliver paaapeget, naar en saadan Virksomhed gaar i Staa, men det har hidtil været saadan, at man i en vis Del af Pressen altid har kunnet faa Øje derpaa, naar der var Tale om en Virksomhed i Provinsen, en Virksomhed, der var knyttet til Landbruget, medens man har været